

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. Варна, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Росица Ант. Тончева
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Ил. Хр. Н.
като разгледа докладваното от Янко Д. Янков Наказателно дело за възобновяване № 20223000600037 по описа за 2022 година

Производството е по чл.424 ал.1 НПК вр. чл.422 ал.1 т.5 НПК. Образувано е по искане на осъденото лице П. Н. П., подадено чрез защитника му адв.Н.С., за възобновяване на производството по внохд №143/2021г. на Окръжен съд-Шумен и нохд №1650/2020г. на Районен съд-Шумен. Навеждат се доводи за нарушение на материалния закон /макар и това да не е упоменато изрично/ допуснати с осъждането на искателя по възведеното му обвинение по чл.339 ал.1 НК. Иска се в крайна сметка възобновяване на посочените производства, отмяна на постановените в техните рамки съдебни актове, и оправдаване на осъденото лице, алтернативно –връщане делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура излага съображения за неоснователност на направеното искане за възобновяване.

Защитата в лицето на адв.С.П. поддържа изцяло направеното искане за възобновяване, като въвежда и ново основание – явна несправедливост на наложеното наказание, и иска неговото намаляне.

Варненски апелативен съд, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните, в пределите на правомощията си намери за установено следното:

Искането е допустимо – подадено е срещу акт от кръга на посочените в чл.419 ал.1 НПК и от процесуално легитимирана страна по чл.420 ал.2 НПК, а също и в законоустановения срок по чл.421 ал.3 НПК / решението на Окръжен съд-Шумен е влязло в сила на 20.07.2021г., а искането е подадено на 23.12.2021г./. Разгледано обаче и по същество, то се явява неоснователно.

С присъда №3/23.03.2021г. по нохд №1650/2020г. Районен съд-Шумен е признал П. Н. П. за виновен в това, че на 21.05.2020 г., в с. Васил Друмев, общ. Шумен, в л.а марка „Мерцедес С 63АМГ 4 Матик“ с рег. № С 11111 Н, собственост на „БУЛ-ЮНИОНКОМЕРС“ ООД-гр.Шумен държал огнестрелно оръжие – фабрично произведен самозаряден пистолет, марка „ВЕНОЛЛА“, модел „МЕНТА“ с фабричен номер 21909, калибър 7.65 мм, по смисъла на чл.4 ал.2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия и 7 броя боеприпаси за огнестрелно оръжие – бойни патрони, калибър 7.65 x 17SR /Browning/ (.32 АСР), по смисъла на чл.7 ал.1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, годни за използване по предназначение, без да има за това надлежно разрешение, което се изисква по смисъла на чл. 56 ал.1, във вр. с чл. 50 ал.3 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, поради което и на основание чл.339 ал.1от НК и чл.54 ал.1 от НК го осъдил на две години лишаване от свобода, чието изтърпяване на основание чл.66 ал.1 от НК било отложено за срок от четири години. На основание чл.53 ал.2 б.”а” от НК съдът отнел в полза на държавата веществените доказателства по делото – фабрично произведен самозаряден пистолет марка „ВЕНОЛЛА“ модел „МЕНТА“ с фабричен номер 21909, калибър 7.65 мм. и 7 бр. гилзи от бойни патрони калибър 7.65x17SR /Browning/ (32 АСР). В тежест на осъденото лице били възложени и разноските по делото. С решение №48/20.07.2021г. по внохд №143/2021г. на Шуменски окръжен съд присъдата била потвърдена изцяло, и тъй като това решение не подлежи на обжалване то влязло в сила веднага.

А като актове, непреминали през касационен контрол, срещу решението

и присъдата е подадено искане за възобновяване на наказателното производство и тяхната отмяна.

В искането се релевира единствено касационно основание по чл.348 ал.1 т.1 НПК, което е предвидено и в разпоредбата на чл.422 ал.1 т.5 НПК като основание за възобновяване – нарушение на материалния закон. В съдебно заседание се разширява обхвата на искането като се твърди и явна несправедливост на наложеното наказание. Според настоящия съдебен състав това е недопустимо. По силата на чл.426 НПК в производството по възобновяване намират приложение правилата на касационното производство. Съобразно разпоредбата пък на чл.347 ал.1 НПК присъдата или решението се проверяват само в обжалваната част, и именно поради това законодателят е въвел изискване в касационната жалба да се посочват касационните основания и данните, които ги подкрепят, както и искането, което се прави. В настоящия случай в искането за възобновяване не се сочи касационното основание *явна несправедливост на наложеното наказание*, а това се прави едва в съдебно заседание пред апелативен съд, който в настоящото производство не е изправен пред задължението да върши служебна проверка на съдебните актове. Затова и последният ще се спре единствено на посоченото в искането касационно основание, а то се изразява в нарушение на материалния закон – такива по същността си са наведените в него доводи.

Според защитата това нарушение намира проявление в две насоки:

1. Счита се на първо място, че действията на осъденото лице са несъставомерни – деянието не е осъществено от обективна и субективна страна, поради което с осъждането на лицето е допуснато нарушение на закона. Тази теза на защитата не може да бъде споделена. Тя се гради на заключението на вещото лице по назначената и изслушана техническа /балистична/ експертиза, според което намереният в автомобила на осъденото лице пистолет представлява фабрично произведен самозаряден пистолет, марка „BEHOLLA“, модел „MENTA“ с фабричен номер 21909, калибър 7.65 мм, произведен в Германия през първата половина на 20 век. В състоянието, в което е иззет е негоден за 2 използване по предназначение, не е възможно с него да бъде произведен изстрел. Тази неизправност, а оттам и невъзможността на пистолета да функционира, се дължи на неправилно

сглобяване на вероятно самоделен щифт, който фиксира цевта. След правилното сглобяване и фиксиране на цевта, посредством същият щифт, частите и механизмите на оръжието функционират правилно и пистолетът е годен за използване по предназначение огнестрелно оръжие. С него са били произвеждани изстрели и са били произведени нормални изстрели от вещото лице, включително и с представените за изследване боеприпаси, намерени в пълнителя на пистолета. Именно тази неизправност на пистолета дава основание на защитата да твърди, че той не представлява огнестрелно оръжие по смисъла на чл.4 ал.2 от ЗОБВВПИ. Всъщност това възражение е било правено както и пред редовните съдилища, които следва да се признае, че са му дали аргументиран отговор. Особено обстойно въпросът е засегнат в мотивите към присъдата, които съображения и настоящият съд /както и въззивният / споделя напълно. Доколкото това възражение отново се прави и в искането за възобновяване то и този съд ще се спре на него накратко, при което повторенията на съображенията на предходните съдилища е неизбежно /доколкото и апелативният съд не достига до други изводи и няма различно виждане при установените факти/. Според посочения текст на чл.4 ал.2 от ЗОБВВПИ огнестрелно оръжие е преносимо цевно оръжие, което произвежда, проектирано е да произведе или може да бъде преработено, така че да произведе, изстрел с куршум или снаряд чрез действието на взривно вещество. Повече от очевидно е, че по своите характеристики иззетият от осъденото лице пистолет отговаря на тези критерии. Също толкова очевидно е, че законът разграничава три групи цевни оръжия : 1. Които произвеждат изстрел с куршум; 2. Които са проектирани да произведат изстрел с куршум; 3. Които могат да бъдат преработени така, че да произведат изстрел с куршум. Констатирано е от експерта и правилно прието от съда, че с минимални познания и умения в областта на оръжезнанието и с елементарни технически средства установената в пистолета неизправност може да бъде отстранена. Т.е. като оръжие той попада в първата от посочените три категории. Дори и обаче отстраняването на техническата неизправност да изискваше специални знания /а то не изисква/, то отново пистолетът би представлявал огнестрелно оръжие – би попаднал във всяка една от останалите две категории. В потвърждение на това е и разпоредбата на чл.4 ал.2 т.1 от Закона, според която не е огнестрелно оръжие онова цевно оръжие, което е направено трайно негодно за употреба чрез дезактивиране, при което всички

основни компоненти на огнестрелното оръжие са в състояние на необратима нефункционалност и не е възможно да бъдат отстранени, подменени или модифицирани по начин, който би позволил огнестрелното оръжие да бъде въведено отново в употреба. По аргумент на противното всички цевни оръжия, които не са трайно направени негодни за употреба, представляват огнестрелни оръжия – попадат в една от трите посочени по-напред категории. Не се спори по делото, че процесното оръжие не е направено трайно негодно за употреба по предписания от закона ред, същевременно не попада и в останалите изключения, визирани в т.т.2-4 на чл.4 ал.2 от сочения закон. Ерго касае се за огнестрелно оръжие по смисъла на упоменатата вече законова дефиниция. Т.е. деянието е обективно съставомерно. По отношение на субективната съставомерност са изложени убедителни съображения от редовните съдилища /напр.че осъденото лице законно притежава и други оръжия, за което е преминал съответния курс, което малко или много означава, че е запознат с оръжейното дело/, напълно се споделят и от този съд и няма да бъдат повтаряни. Иначе казано деянието е и субективно съставомерно. При това положение апелативният съд не съзира нарушение на закона, допуснато с осъждането на лицето. Напротив – при установените от съдилищата факти / в която дейност този съд не намира нарушения/ то правилно е приложен и материалният закон. Подходящ отговор от съдилищата е даден и на въпроса за „колекционерската стойност“ на оръжието – наличието на такава не го превръща в неогнестрелно, а самото осъдено лице не притежава качеството „колекционер“ по смисъла на закона.

2. На второ място според осъденото лице и защитата нарушението на закона се изразява в отказа на съдилищата да приемат наличието на хипотезата на чл.9 ал.2 НК по отношение на седемте патрона. И този въпрос е бил обсъждан както от районния, така и от окръжния съд, и не е останал без отговор. И настоящият съд не намира тази хипотеза да е налична. От заключението на експерта става ясно, че седемте броя патрони, намерени в пълнителя на пистолета, са фабрично произведени и представляват бойни патрони калибър 7.65 x 17SR /Browning/ (.32 ACP) и същите са годни да се използват по предназначение, вкл. и с представения за изследване пистолет марка „BEHOLLA“, модел „MENTA“. Този изведен по експертен път извод, от който пък следва и друг – че те са годен предмет на престъплението по чл. 339 ал.1 от НК, не се оспорва от защитата. Принципно би могло да се

разсъждава за явна незначителност на обществената опасност на деянието – но само ако то се изразява единствено в държане на посочените боеприпаси. В случая обаче те са снаряжени в пълнителя на пистолета, за който правилно от съдилищата се приема, че е огнестрелно оръжие. При това положение и този съд не е склонен да приеме, че е налице явна незначителност на обществената опасност на деянието /за малозначителност пък въобще не става дума/.

А при констатираната обективна и субективна съставомерност на действията на осъденото лице, и при неприложимост на хипотезата на чл.9 ал.2 НК, то очевидно не са налице основания за възобновяване, съответно – за отмяна на постановените съдебни актове.

По изложените съображения и след като не намира да са налице релевираните основания Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подаденото от осъденото лице П. Н. П. искане за възобновяване на производството по внохд №143/2021г. на Окръжен съд-Шумен и нохд №1650/2020г. на Районен съд-Шумен.

Решението е окончателно - не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____